

Til samtlige medlemmer af integrationsudvalget.

I forbindelse med de nye regler for permanent opholdstilladelse er vi kommet i en situation, der er så svær for os, at vi bliver nødt at bede om jeres opmærksomhed et øjeblik. Lignende sager er i de sidste uger blevet kaldt "enkeltsager" af nogle politikere, når pressen har trukket dem frem – her er så en "enkeltsag" mere. Vi håber, I har tålmodighed til at læse vores beretning, ligesom vi i 9 år har haft tålmodighed med de love, der har sat dagsordenen for vores ophold i Danmark.

Vores familie består af Nina: dansk statsborger og med danske forældre; uddannet antropolog fra Århus universitet; ansat på Kolding Jobcenter. Gilad: israelsk statsborger; under uddannelse til Maskinmester; indehaver af firmaet Hexadoor. Alexander, skoledreng på 6 år; Tristan, børnehavedreng på 3 ½ år .

Vi voksne mødte hinanden i Tel Aviv i 1999. Efter nogle år frem og tilbage mellem landene flaskede det sig således, at Gilad fik lovning på job i Danmark. Efter at være kommet hertil i januar 2002 blev han af udlændingestyrelsen rådet til at søge arbejdstilladelse, da det dengang gik noget hurtigere at sagsbehandle end en opholdstilladelse. Selvom vi indleverede vores ansøgning under de gamle regler, blev vi med tilbagevirkende kraft indlemmet under de nye, stammere regler – og skulle bl.a. være her 7 år frem for 3 for at Gilad kunne få permanent opholdstilladelse. Da vi efter nogle år søgte opholdstilladelse i stedet for arbejdstilladelse fik vi at vide, at vi så skulle starte forfra på de 7 år. Selvom det aldrig lykkedes os at forstå rationale bag dette havde vi ikke noget valg. Nu hed det pludselig 9-10 år, før vi kunne føle os sikre på at blive i Danmark.

I mellemtiden fik vi to drenge – i 2004 og 2007. Vi havde allerede fra starten købt hus i Århus, og opfyldte i øvrigt de krav vi skulle, når opholdstilladelsen skulle forlænges. Gilad tog DU 3 prøven, arbejdede, og søgte indimellem fornyelse af opholdstilladelsen. Hver fornyelse var en opslidende proces, og mødet med udlændingestyrelsens kontor i Århus var aldrig behageligt.

I 2009 købte vi hus i en landsby på Kolding-egnen, og kom derved tæt på drengenes mor-forældre, og en del af et velfungerende landsbymiljø. I januar 2010 begyndte Gilad på Maskinmesterskolen i Fredericia. Vi holder begge af at uddanne os, så det var et helt naturligt valg at Gilad skulle tage en dansk uddannelse. Nu havde vi for alvor slået os ned, med familie og et solidt nabo-netværk omkring os.

Ifølge den rådgivning, vi hidtil havde fået i det der nu hed Udlændingesservice, ville vi i sommeren 2011 være klar til at søge permanent opholdstilladelse. Men i januar 2011 ringede vi til Udlændingesservice for at tjekke, at alt var klart til at vi kunne regne med at få den permanente opholdstilladelse. Nu fik vi at vide at vi var blevet underlagt de nye, stramme regler endnu engang, og at Gilad ifølge disse regler skulle have fuldtidsarbejde i 2 ½ år, før han kunne søge om permanent opholdstilladelse. Et krav han ikke p.t. kan honorere fordi han læser. Han skulle også pludselig have siddet 1 år i en bestyrelse eller lignende – et krav vi heller ikke kan efterkomme med den korte varsel på ½ år.

Siden vores gamle aftale med Udlændingesservice nu er afblæst skal vi bo her mindst 5 år mere, før permanent opholdstilladelse kan komme på tale. Det er **15 år** i alt – forudsat at Gilad får fast arbejde straks efter han er færdig som maskinmester, og forudsat at vi fortsat lever op til alle de krav, der på det tidspunkt vil blive stillet før vi kan blive fundet værdige til at blive i landet. Vi har holdt vores del af den aftale, vi

troede vi havde. Nu er spillereglerne pludselig ændret i sidste fase. Usikkerheden er som et jordskælv. Vi er voksne, ansvarlige, arbejdsomme, venlige, demokratiske, lovlydige mennesker, der af kærlighed har skabt et godt og rigt liv sammen i et land vi elsker og har en naturlig tilknytning til. De nye spilleregler skaber en sådan utryghed overfor systemet, og gør det klart for os at der ikke er noget, vi kan gøre for at blive accepteret af Danmark. Det uanset at den ene af os er født her, at vi har boet her længe sammen, at vores børn er født her, og at vi i øvrigt opfylder alle normer for godt medborgerskab som vi hidtil har fortolket dem. Danmark er ikke længere et trygt sted. For vi kan når som helst blive mødt af nye spilleregler og politiske krav, vi aldrig havde drømt om og måske ikke kan opfylde.

Jeg vil derfor bede jer forholde jer til følgende:

- Mener I virkelig et minimum på 15 år er rationelt?
- Mener I virkelig, at danske statsborgeres retssikkerhed er intakt når aftaler så let som ingenting kan brydes og nye love pludselig kan ændre mange familiers liv?
- Mener I virkelig at den politik, der bliver ført er sammenhængende, når der på den ene side tales om vigtigheden af uddannelse, og når borgere på den anden side straffes for at tage en uddannelse?
- Mener I virkelig at danske statsborgere skal tvinges til at gifte sig med andre danske statsborgere frem for, nogenlunde problemløst, at kunne vælge den de elsker uanset nationalitet?

Det giver overhovedet ingen mening.

Venlig hilsen

Nina Fischer-Nielsen og Gilad Lifshitz.